

Масенжны дзядок

Быў сабе гаспадар і меў трох сыноў: двух разумных, а трэці дурань. Да таго гаспадара упадзілося нешто ў пшаніцу і што дзень — по моргу з’едало.

Паслаў той гаспадар на першую ноч старшага сына вартаваць; ён пашоў, сідзеў, сідзеў, а пад самы дзень заснуў і рана, як устаў, то пшаніцу знашоў нецэлюю. На другую ноч пашоў серэдні, і ён таксама заснуў пад дзень — і нешто з’ело пшаніцу. На трэцюю ноч пашоў дурань; ён, як толькі прышоў, так з вечара і лёг спаць, а пад дзень устаў і сядзіць — аж прылятае пташка. Ён падкраўся і злавіў тую пташку і ўсадзіў ў мех, і сам лёг спаць.

На другі дзень рано прыходзяць браты старшыя глядзець пшаніцы — аж пшаніца цэлая, а дурань спіць. Яны пабудзілі дурня і сталі пытаць: «Чаму сягоння цэлая пшаніца?» Ён раскажаў братам усе, як было, і паказаў пташку, каторая сідзела ў меху. Яны адабралі ад дурня тую пташку і паняслі бацьку на паказ. Прышоўшы да бацька, яны казалі, што дурань спіць і што яны злавілі пташку, каторая сядзела на пшаніцы і ела. Бацька, разгледзеўшы тую пташку, панес её да круля. Круль узяў пташку, заплаціў за яё мужыку і казаў замкнуць да склепу, а ключ аддаў жонцы.

Сядзела тая пташка, сядзела ў склепе, аж падбег пад дзвері маленькі кралевіч. Дак тая пташка зачыная прасіць у кралевіча чалавечаскім голасам, каб ён яё выпусціў. «Як же я магу выпусціць, калі ключ ад склепу ў маеяй маткі на шыі?» — сказаў кралевіч. «Вазьмі падлащыся да маткі, адкрадзі ключ і мяне выпусці», — сказала пташка. Той кралевіч так і зрабіў: прышоў да маткі, зачаў песціцца, адкраў ключ і выпусціў тую пташку; а тая пташка — то быў масенжны дзядок, і ён, выходзячы з склепу, сказаў кралевічу: «Як чаго табе будзе трэба, то толькі выйдзі на двор і скажы: масенжны дзедку, памажы мне! — то я з’араз прыстаўлюся, і чаго толькі будзе трэба, то ўсё зраблю».

На другі дзень круль паспрашаў гасцей, каб паглядзелі такой дзіўнай пташкі. Паз’ежджаліся госці глядзець пташкі і па абедзе пашлі да склепу; прыходзяць туды, адамкнулі склеп; аж пташкі няма! Кароль з’араз да жонкі, бо ў яё былі ключы. Жонка бажылася, прысягалася, што не выпускала пташкі, але ёй не верылі і прысудзілі яё страціць. Плакала яна, плакала, а после прыпамінае, што коло яё песціўся сын і пэўно ён адкраў ключы; яна гэта сказала мужу і ўсем гасцям. Госці адны казалі, каб сына павесіць,

другіе казалі — каб утапіць, а адзін із гасцей кажэ, што пашыць яму свіны кажушок і пусціць ў свет. Усе на гэта згадзіліся. Матка вельмі плакала, а после, бачучы, што плач не паможэ, казала прынясці той свіны кажушок і панашіва́ла ў яго грошей прынаймней тысяч сто бумажкамі і золотом, і выправадзіла яго.

Ён узяў кіёк дый пашоў. Ідзе ён, плачэ, што яму начаць? Аж прыходзіць яму на мысль масенжны дзядок; ён вшаў на гору і сказаў: «Масенжны дзедку! Памажы мне». Дак зараз той дзядок прышоў да яго і запытаўся: чаго яму трэба? Ён расказаў ўсе, як было, і прасіў, каб яму памог. Дзядок, падумаўшы, сказаў: «Ідзі ты за моро да караля і прасі яго, каб прыняў цябе за кухціка; як ён цябе прыме, то зараз будзе вайна, і ты папрасіся ў кухара, каб цябе пазволіў пайці паглядзець той вайны, і як ён цябе пазволіць, то выйдзі за варота і пакліч мяне».

Той кравевіч паслухаў дзедка і пашоў; прыходзіць ён за моро — аж стаіць палац, і на дваре пахаджая круль. Кравевіч ў свіным кажушку падышоў да караля і стаў прасіцца каб прыняў яго да сябе за кухціка. Кароль згадзіўся і казаў ісці да кухні. Служыў ён у караля год, другі, аж на трэцём гаду зрабілася вайна. Круль пазбіраў войско, сам вабраўся і паехаў на вайну. Кухцік, даведаўшыся, што кароль паехаў, зачаў прасіцца ў кухара, каб яму пазволіў паглядзець вайны; кухар не хацеў пазволіць, але кравевіч даў кухару пяць рублеў, і ён яму пазволіў. Кравевіч вышаў за браму і зачаў клікаць масенжнаго дзедка.

Дзядок зараз прыставіўся, даў яму каня, вабраў ў ахвіцэрскае адзене, даў меч, даў сярэбранае яблыко і сказаў: «Ты на вайне гэтым мечом паб'еш усё непрыяцельскае войско; круль цябе будзе прасіць да свайго палацу, але ты не йдзі; а гэтое яблыко, як вернешся да палацу, то будзеш качаць, і будзе ў цябе прасіць кравеўна гэтаго яблычка, то ты тагды аддай ёй, калі яна пазволіць пераначаваць цябе ў кравеўны пакоі ў парозе». Кравевіч так і зрабіў: паехаў на вайну, пабіў усё войско; кароль прасіў, каб ён заехаў да палацу, але ён не згадзіўся.

После, прыехаўшы дадому, пераадзеўся ў свой свіны кажушок, прышоў да кухні; там, памыўшы начынё, зачаў качаць сярэбнае яблычко — аж уходзіць кравеўна і як убачыла тое яблычко, так і зачала прасіць у яго, каб ён прадаў. «Я нічога болей не хачу, толькі — каб кравеўна пазволіла ў сваём пакоі ў парозе пераначаваць». — «Добра!» — сказала кравеўна і ўзяла яблычко. Як прышла ноч, кравевіч пашоў да кравеўны пакою, пераначаваў ў парозе і вернуўся да кухні.

Церэз гадоў два ізноў зрабілася вайна; кароль таксама пазбіраў войска і паехаў. Кухцік выпрасіўся ў кухара на вайну, вшаоў за браму, крыкнуў на дзедка, і ён зараз прыставіўся; даў кралевічу каня, вабраў ў ахвіцэрскае адзене, даў залатое яблыко і казаў аддаць яго кралейне, тагды, калі яна пазволіць пераначаваць каля свайго ложка. Кралевіч таксама пабіў непрыяцельскае войско; круль прасіў яго да палацу, але ён не згадзіўся і вернуўся дадому. Памыўшы начынё, зачаў качаць і забаўляцца з сваім яблыкам — аж ізноў вайшла кралейна і зачала прасіць, каб ён прадаў яблычко. Ён адказаў, што жаднай платы не хоча, толькі хоча — каб пазволіла яму пераначаваць пры сваём ложку. Кралейна пазволіла і ўзяла яблычко. Кралевіч сабраўся, пашоў ў кралейны пакой, пераначаваў каля кралейны ложка і назаўтра пашоў да кухні і прыняўся да сваёй работы.

Церэз тры года ізноў зрабілася вайна. Круль пазбіраў сваё войска і сам паехаў на вайну. Кралевіч, выпрасіўшыся ў кухара, пашоў паглядзець нібыто вайны. Вышаўшы за браму, паклікаў масенжнаго дзедка; ён зараз прыставіўся, даў яму яшчэ лепшаго каня і яблычко такое, як сонцо, і сказаў: «Ты ізноў паб'еш усё непрыяцельскае войско, цябе ранняць ў руку, круль будзе прасіць да сабе, але ты не едзь; а гэтое яблыко аддасі кралейне тагды, калі яна пазволіць пераначаваць цябе на сваём ложку». Кралевіч, сеўшы на каня, паляцеў на вайну; прыляцеўшы туды, зараз зачаў рубаць непрыяцельскае войска, перарубаў ўсех, але адзін шаблею ударыў кралевіча по руцэ і раніў яго. Кароль, убачыўшы, што яго ранілі, падскочыў зараз, зняў с шыі сваю хустку, абверцеў рану і, аддаўшы свой пярсцёнак на п'мятку, прасіў, каб ён заехаў да яго палацу адпачыць; але кралевіч не захацеў, ўдарыў каня і схаваўся за гору. Круль вельмі быў рад, што тры вайны кончыў шчасліва і забраў многа другіх краёў.

Кралевіч пусціў каня, пераадзеўся ў свой свіны кажухок і прышоў да кухні. Там разпытываліся ў яго, што бачыў? І ён расказаў аб усём, як некі пан пабіў непрыяцельскае войска, як круль аддаў сваю хустку і свой пярсцёнак на п'мятку і як прасіў да сабе, але той пан не захацеў. Памыўшы сваім звычайным начынё і гаршкі, стаў сабе забаўляцца з яблыкам, каторае асвеціло цэлую кухню. Як ён забаўляўся з яблыкам, вайшла кралейна да кухні і, ўбачыўшы такое яблычко, зачала вельмі прасіць, каб ён яго прадаў, і яна яму дасць толькі грошай, колькі ён хоча. Кралевіч ў свіным кажуху сказаў, што ён грошай не хоча, толькі хоча — каб кралейна пазволіла пераначаваць на сваём ложку. Кралейна згадзілася і казала паслаць кухціку сваю пасцель. Як надышла ноч, кухцік пашоў да кралейны пакою, разабраўся і лёг на яё пасцелі.

Назаўтра кола гадзіны дванаццатой ў поўдзень прачнуўся, кралевіч и казаў прасіць да сабе круля. Круль, здівіўшыся, вабраўся ў мундір, сеў ў карэту і прыехаў. Прыехаўшы пад палац, зараз убачыў стражу незнаёмую, але яна яго ўсюды прапускала, і кароль дашоў да кралевіча пакою. Як толькі адамкнуў дзверы, кралевіч падбег спатыкаць, прывітаўся с каралем і прасіў сядзець. Кароль зараз пазнаў таго, каторы быў тры разы на вайне і ўсе тры разы пабіў непрыяцельскае войска; так же пазнаў на кралевіча руцэ сваю хустку і на пальцы пярсцёнак. Круль зачаў абнімаць кралевіча, што яму памог на вайне, і павёў да сваёй дачкі. А кралейна даўно яго палюбіла, бо быў вельмі харошы, і зараз з нім заручылася. На заручынах кралевіч расказаў, як яго выгналі з дому, як масенжны дзядок ім апекаваўся, як ён прышоў за моро, як даў яму той дзядок яблыка.

Па заручынах у тры нядзелі было вяселле вельмі гучное, а па вяселлі паехалі да родзіцаў кралевіча. Бацькі іх не пазналі, бо мелі свайго сына за прапаўшаго: вельмі былі рады, што сын знашоўся, а асабліва маці, каторая зачала разпытвацца: якім спосабам ён зайшоў так далёко? Кралевіч зараз аб масенжном дзедку, як ён яго завёў аж за моро, як ён служыў за кухціка, як быў на вайне; расказаў аб яблыках, а после — як адкрыўся крулю і як заручыўся і ажаніўся с кралейнаю. Жылі яны шчаслівы доўга; а после бацькі кралейны і кралевіча паўміралі і пазапісывалі сваі кралейства ім. А масенжны дзядок быў ў іх аж да смерці і многа ім памагаў ў усём, а асабліва ў вайне. Часто яны рабілі балы, на каторых і я быў, мёд-віно піў; па барадзе цякло, а ў роце не было.

Записано в Новогрудском уезде Гродненской губ. учителем М. А. Дмитриевым.

Народные русские сказки А. Н. Афанасьева: В 3 т. — М.: Наука, 1984-1985.